

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: suport@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 445
din 16.11.2011**

Dosar nr.: 361/2011
Petiția nr.: 5758/06.10.2011
Petent: A R
Reclamat: -

Obiect: Prevederi posibil discriminatorii, privind sistemul de plată al salariatului cetățean străin, angajat cu contract de muncă în baza Legii 157/11.07.2011.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petenților

I.1.1. A R

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. -

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1 Petentul sesizează Colegiul în ce privește Legea nr. 157/11.07.2011 și modul ei de aplicare în cazul cetățenilor străinii care doresc să se angajeze în România.

III. Procedura de citare

3.1 Prin adresa înregistrată cu nr. 5758/18.10.2011, a fost citat domnul A R pentru data de 01.11.2011, cu ridicarea din oficiu a excepției de necompetență materială a Consiliului, potrivit **Deciziei nr 997/07.10.2008**, a Curții Constituționale. Colegiul neputându-se pronunța potrivit unor prevederi ce

izvorăsc din lege în ce privește sistemul de plată al cetățenilor străini ce doresc să muncească în România.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

4.1 Petentul reclamă faptul că, potrivit Legii nr. 157/11.07.2011 trebuie să plătească persoanei pe care o angajează pe postul ce poartă denumirea de „înalt calificată” cu o sumă de patru ori mai mare a salariului brut pe economie. Într-o atare situație, petentul consideră că legea obligă practic angajatorul să producă o discriminare între angajatul român și angajatul străin.

4.2 Străinilor intrați în România în scopul angajării în muncă, posesori ai unei autorizații valabile de muncă li se prelungeste dreptul de ședere temporară dacă; contractul individual de muncă este cu normă întreagă, din care, să rezulte că salariul înscris este de cel puțin la nivelul salariului brut pe economie, iar în cazul lucrătorilor „înalti calificați” salariul se va stabili la cel puțin de 4(patru) ori salariul mediu brut pe economie. Petentul aduce la cunoștința Colegiului că, o persoană cu studii superioare la noi în țară, câștigă minim 1.152 de lei brut pe economie, iar o persoană străină care îndeplinește condițiile de „înalt calificată” ar trebui să fie salarizată cu de patru ori mai mult.

4.3 În consecință, petentul crede că se face o mare discriminare între cele două categorii de angajați cetățeni români și cetățeni străini prin salarizări diferite obligate prin lege. Potrivit O.U.G nr.56/2007, prin termenul de “străin” se înțelege (toți cei care nu au cetățenie română, cetățenia unui alt stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European ori cetățenia Confederației Elvețiene). Prin lucrător „înalt calificat” înțelegându-se, străinul posesor al unei cărți albastre a Uniunii Europene, de calificare profesională superioară și recunoscută ca atare. În opinia petentului, legea care reglementează statutul cetățenilor străini de pe teritoriul țării noastre este vădit Acești cetățeni străini care doresc să muncească cu contract de muncă înregistrat la ITM pe teritoriul țării noastre, sun protejați de o lege care, impune un salariu minim obligatoriu între muncitorii cetățeni străini și muncitorii cetățeni români. Ca urmare acestui fapt, petentul consideră că se pune la îndoială regulamentele de aplicare în mod echitabil în cadrul pieței muncii în România.

Susținerile părții reclamate

4.4 -

V. Motivele de fapt și de drept

5.1 Colegiul CNCD reține că, petiția așa cum a fost formulată relevă o situație în care, prin Legea nr. 157/11.07.2011 publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 533 din 28.07.2011, se crează o diferențiere între salarizarea cetățenilor români ce primesc salariul minim/mediu pe economie și

salarizarea cetățenilor străini care, sunt favorizați în baza unei legi primid un salariu mai mare de câteva ori decât salariatul român.

5.2 Colegiul Director reține că, **Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale stabilește următoarele:

5.3 „Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care, potrivit art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative. Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

5.4 Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art.16 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de «garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării», iar potrivit dispozițiilor art.18 din același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art.19 alin.(1) lit.c), precum și art.20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art.2 alin.(3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

5.5 Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.75/2008, a alin. (3) la art.19 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, care, într-un final conduce la formarea cadrului de pensionare, specifică după munca fiecăruia materializându-se sub forma stagiului complet de cotizare la sistemul de pensii din sectorul public.

Măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție. În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

este chemat să vegheze, printre altele, inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce aici interesează sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.

5.6 Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

5.7 Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative.”

5.8 Colegiul Director, conform **Deciziei nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale, constată că nu are competența materială de a se pronunța prin hotărâre asupra actelor normative cu caracter de lege.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea de voturi ale membrilor prezenți la ședință

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Admite excepția de necompetență materială de a se pronunța prin hotărâre asupra actelor normative cu caracter de lege, conform Deciziei nr. 997 din 7 octombrie 2008 a Curții Constituționale.
2. Clasarea dosarului.
3. Se va răspunde petenților în sensul celor hotărâte.
4. O copie a hotărârii se va transmite reprezentantului petenților.

a) A _____ R _____, loc. _____

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință:

Asztalos Csaba Ferenc – Membru

Cazacu Ioana – Membru

Hallelstvan – Membru

Jura Cristian – Membru

Niță Dragoș Tiberiu – Membru

Stanciu Claudia Sorina – Membru

Intocmit: Rodina Olimpiu-Serviciul Asistență Colegiul Director

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

